

Black Coal

Títol original: *Bai ri yan huo (Black Coal, Thin Ice)* **Direcció i guió:** Diao Yinan **País:** Xina
Durada: 106 min **Any:** 2014 **Gènere:** Thriller. Drama **Interpretació:** Liao Fan, Gwei Lun-Mei, Wang Xuebing, Yu Ailei, Wang Jingchun, Ni Jingyang **Música:** Wen Zi **Fotografia:** Dong Jingsong **Distribuidora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 03/10/2014

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol / Versió original subtitulada en català

SINOPSI

El 1999, el policia Zhang Zili abandona el cos després de la traumàtica mort de dos dels seus companys durant la investigació d'un assassinat finalment no resolt. Cinc anys després, l'assassí torna a la càrrega, i en Zhang, convertit ara en un guarda de seguretat amb problemes d'alcoholisme, es planteja intentar capturar-lo pel seu compte. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Quan acaba *Black Coal* la sala es queda per un moment en silenci. N'hi ha per a això i per a molt més. Tots els espectadors estan digerint el fulminant final que ofereix la cinta després d'una hora i mitja apassionant i sorprenent. Hi ha un lleuger dubte, què acabem de veure? No és el típic thriller, se salta totes les normes del gènere. Té alguna cosa de la narrativa confusa de Fincher, i també una mica de la trampa i la sorpresa d'*Oldboy*. És clar que també té un protagonista que sembla el Philipp Marlowe xinès. Per descomptat, l'únic que sabem és que Diao Yinan ha aconseguit sorprendre'ns amb la seva proposta.

Ja des del primer minut la pel·lícula aposta per impactar. A la primera escena viatgem en un camió de carbó en el qual hi ha... alguna cosa. Una cosa que acabarà sent una mà humana, com es descobrirà posteriorment a la fàbrica. El detectiu Zhang Zili (qui es presenta amb mitja pinzellada, però quina mitja pinzellada més brillant) s'embarcarà en la investigació d'un cas que acabarà sense resoldre i en el qual serà ferit. Cinc anys després, abandonat ja el cos i amb un Zili en plena decadència, amb addicció a la beguda i enfonsat en la seguretat privada, el cas, que va quedar sense resoldre, torna a creuar-se en la seva vida de manera casual. Els assassinats del carbó ara tenen a veure amb les pistes de gel. Per descomptat, intentarà resoldre'l pel seu compte. Què ha de perdre un home que ja ho va perdre tot?

La sinopsi pot sonar molt convencional, però el director xinès s'encarrega de donar-li la seva pròpia veu. De fet, el primer cas, que funciona a manera de pròleg, ja té les seves pròpies sorpreses. Es nota que ha treballat com a guionista abans de llançar-se darrere de les càmeres, ja que els girs narratius van des de les sorpreses argumentals fins a allò completament inesperat. Cada segon del que es mostra a la pantalla està absolutament pensat i cuidat fins a l'últim detall. Molt com manen els cànons, la navalla de Chejov i aquestes coses, tot el que aparegui no serà intranscendent; tindrà la seva importància en algun moment.

Perquè per molt bona que sigui la història, hi ha una altra cosa que gairebé acapara l'atenció de l'espectador, i és l'atmosfera. Potser un triga a adonar-se del que és, però Yinan ens submergeix en un món absolutament incòmode. El fred, la solitud, el silenci... la pel·lícula se les apanya perquè fins i tot una vetllada romàntica dalt de tot d'una sínia sigui una cosa llòbrega, fosca i inquietant. El treball d'il·luminació no es pot descriure amb paraules.

Per descomptat, també contribueix a donar-li aquest toc tan inquietant la interpretació realitzada pel duo protagonista. Liao Fan, protagonista absolut, digne dels moments més foscos de Raymond Chandler, està simplement superb. Potser perquè les històries de fracàs tenen aquest morbo de l'èpica del perdedor, ens podem identificar amb ell des del primer moment. La rèplica la hi dona Gwei-Lun-Mei, que fa un paper menys imponent, potser menys difícil de portar, però no per això menys important. La química, patent, entre tots dos ajuda molt.

De la mà de tots dos recorrerem un camí que no resulta fàcil. Cal estar atent a tot el que ofereix l'escena. Molt a l'estil oriental, aquest thriller no posarà les coses fàcils: prefereix suggerir que desvelar, el poder del silenci abans que l'esclavitud de les paraules. Cada gest i cada cosa no dita són capaços de desencadenar un autèntic món en aquesta pel·lícula.

Potser l'únic però que se li podria posar a aquesta cinta seria aquest: que pot arribar a ser difícil per al gran públic. La quietud, la lentitud i la poca externalització de la qual fa gala, que són precisament el que el converteixen en un thriller tan poc en voga, requereixen un nivell d'atenció que no sol casar amb el que es veu per aquí actualment. En tot cas, som davant d'un meravellós exercici d'estil que un bon cinèfil no s'ha de perdre.

Miguel de la Asunción – cinemaldito.com